

Sygn. akt V CSK 185/15

POSTANOWIENIE

Dnia 20 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa D. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w L.
przeciwko Powiatowi Kłobuckiemu
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 października 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z dnia 23 października 2014 r., sygn. akt I ACa 508/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od pozwanego na rzecz powoda 3600 (trzy tysiące
sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego Powiatu Kłobuckiego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 23 października 2014 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z konkretnym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju

jurysprudencji. Skarżący związał tą przesłankę z art. 11 k.p.c. i art. 177 § 1 pkt 4 k.p.c. oraz z art. 361 i 362 k.c. Jednakże przedstawione problemy prawne nie zostały poparte argumentacją wskazującą na możliwość wystąpienia odmiennych ocen, w szczególności należy zauważyć, że uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania sprowadza się do jednostronnego przedstawienia własnego stanowiska.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob.: postanowienie SN z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, niepubl.; postanowienie SN z dnia 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, niepubl.). Skarżący, odnosząc tę przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania do art. 321 § 1 k.p.c. i art. 386 § 4 k.p.c. (omyłkowo wskazanego jako art. 368 § 4 k.p.c.), przedstawił jedynie pobieżne twierdzenia, mające na celu wykazanie jego wątpliwości, a nie pogłębiony wywód jurydyczny, wykazujący, że wątpliwości te wywołują obecnie rozbieżności w orzecznictwie lub poważne problemy interpretacyjne.

Powołanie przyczyny kasacyjnej określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienie SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Skarżący w ramach tej przesłanki jedynie ogólnikowo zakwestionował ustalony przez Sąd Apelacyjny stan faktyczny i zarzucił naruszenie art. 415 k.c., art. 362 k.c. i art. 361 k.c. W uzasadnieniu wniosku brak jest jednak takich argumentów, które wskazywałyby na rażące naruszenie prawa w ustalonym stanie faktycznym przez Sąd drugiej instancji.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.